

иждаха запасните войници начело съ гайди, цигулки и пѣвци; на дълги върволици следъ тѣхъ се точеха стари майки, невѣсти, деца. Градътъ Сливенъ се бѣше преобразилъ. Той представяваше воененъ лагеръ. Гдето и да се обърнѣше човѣкъ, все войници виждаше. Всичко бѣше добило воененъ видъ. Казармитѣ бѣха тѣсни за запасните. Плацътъ не можеше вече да служи за обучение. Ония отъ запасните, които казарменитѣ помѣщения не можеха да побератъ, бѣха разквартирувани изъ града. Площадитѣ служеха нѣколко дни за произвеждане учения — тамъ бѣха и ротнитѣ казани; тамъ имаше по цѣла нощъ войници около запаленитѣ огньове.

11-и п. Сливенски полкъ и 24-и Черноморски полкъ съставяха 1-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия. Мобилизацията завари 11-и п. Сливенски полкъ въ постоянното му мѣстоквартируване — гр. Сливенъ. Къмъ деня на мобилизацията полкътъ се състоеше отъ две дружини, всѣка отъ по четири роти, единъ картеченъ взводъ, една нестроева рота и музикантски хоръ. Споредъ „Наставлението за мобилизацията на армията“ отъ 1910 год., полкътъ трѣбваше да формира действащъ полкъ (4 дружини отъ по 4 роти, една картечна рота, една нестроева рота, единъ парковъ взводъ и музикантска команда) и единъ полуполкъ за 3-а бригада отъ 3-а Балканска дивизия.

Командирътъ на полка получи телеграмата за обявяването на мобилизацията на 17 септемврий въ 17 часа. Той събра офицеритѣ въ щаба на полка, съобщи имъ радостната вестъ — обявяване на мобилизацията и, като имъ даде мобилизационнитѣ книжа и нужднитѣ упътвания, заповѣда веднага да се пристъпи къмъ работа.

Работата по мобилизацията се започна съ трескава бързина и похватностъ отъ страна на офицеритѣ и подофицеритѣ. Благодарение на добрата подготовка на мобилизационния планъ и общата радост на населението, мобилизацията се извърши много бързо, а това бѣше много важно, защото полкътъ имаше назначение да прикрива мобилизацията и съсрѣдоточението на армията.

На 19 септемврий бѣ вече мобилизирана и готова за походъ 1-а дружина (12 офицери и 1250 войници), на 20 — 2-а дружина (16 офицери и 1250 войници и картечната рота — 3 офицери, 93 войници и 51 коне), на 21 — 3-а дружина (16 офицери и 1053 войници), а на 22 — 4-а дружина (17 офицери, 1043 войници и нестроевата рота — 2 офицери, 2 чиновника и 355 войници).

За да се види съ каква готовностъ и радостъ се стичаха запаснитѣ въ казармата, достатъчно е да приведемъ следнитѣ цифри: единъ день следъ обявяване мобилизацията — 18 септемврий — въ казармата се явиха 15 офицери и 2270 войници; на 19 септемврий — 18 офицери и 1123 войници; на 20 септемврий — 20 офицери и 706 войници.

Така мобилизираниятъ боенъ полкъ се командуваше отъ полковникъ Семерджиевъ, съ командири на дружини: на 1-а дружина — майоръ Русевъ, на 2-а — майоръ Димитриевъ, на 3-а — подполковникъ Златевъ и на 4-а — майоръ Йовчевъ; командири на роти: капитанъ Колевъ Иванъ на 1-а рота, поручикъ Кутевъ Ганчо — 2-а, капитанъ Чолаковъ Илия — 3-а, поручикъ Ин-